



ԼՈՒՍԱՄԻՈՐԻԶ

ԵԿԵՂԵՑԻՆ ՏԱՆ ՄԷՋ

ԳԱՆԱՏԱՅԻ ՀԱՅՈՑ ԹԵՄԻ ԱԶԳԱՅԻՆ ԱՌԱՋՆՈՐԴԱՐԱՆԻ ԿՐՕՆԱԿԱՆ ԱՄՍԱԹԵՐԹ

Է. ՏԱՐԻ, Թիւ 12, Նոյեմբեր 2024



ԱՌԱՔԵԼԱՀԻՄՆ ՈԳԻՆ ԿՏԱԿԸ

Տօն Ս. Թադէոս եւ Ս. Բարթոլոմէոս առաքելներու: Տօն Հայաստան աշխարհի առաջին լուսատրիչներու: Տօն Հայ Եկեղեցոյ Հիմնադիր Երանելի զոյգին:

Աստուածապարգեւ մեր կեանքին մէջ ինչպէս չիրճուիք ու չհպարտանանք, երբ Աստուծոյ դէմ յանդիման կը զգանք մենք զմեզ, կը զգանք մնայուն ներկայութիւնը մեր Տիրոջ Յիսուս Քրիստոսի, եւ մանաւանդ, երբ մենք զմեզ կը զգանք առաքելափիմն ապրող եկեղեցոյ մը, ապրող ու գոյատեւող ժողովուրդի մը զաւակը:

Քրիստոսի Համբարձումէն ետք, առաքելները իշխանութիւն ստացան երթալու՝ այդ օրուան ծանօթ աշխարհի ժողովուրդներուն, Աստուծոյ խօսքին թարգմանը հանդիսանալու, ժիր մշակներ դառնալու:

Այո, առաքելները որպէս հաւատարիմ բանբերները Մեծ Վարդապետին, յանձն առին տարածուելու ի սփիտս աշխարհի, հիմը դնելու Քրիստոնէական, ՄԷԿ, ԸՆԴՀԱՆՐԱՎԱՆ ԵՒ ԱՌԱՔԵԼԱԿԱՆ Ս. ԵԿԵՂԵՑԻՈՅ:

Առաքելական խումբէն երկու հոգի՝ Ս. Թադէոս եւ Ս. Բարթոլոմէոս Հայաստան եկան եւ աստուածգիտութեան լոյսով ողողեցին հայաշխարհը: Երկու վկաները՝ Քրիստոսի երկնային ուժով ամրապնդուած եւ իրենց Վարդապետին պատգամներով գօտեպնդուած, վանեցին կոռուպտութեան խաւարը հայաշխարհէն եւ քաջաբար ցանեցին ճշմարիտ վարդապետութեան առաջին սերմերը, որոնք կամաց կամաց ծլարձակուեցան, ծաղկեցան ու պտղաւորուեցան: Իրենց նահատակութեամբ, մեր եկեղեցոյ առաքելականութիւնը իրելու կտակ եւ առաքելութիւն ժառանգեցին:

Հայ եկեղեցին Առաջին Լուսատրիչ երկու առաքելներու եւ զիրենք յաջորդող Հայրապետներուն շնորհիւ, հետեւեցաւ մեծագոյն ուսուցիչին ուսուցումներուն եւ պատգամներուն:

Հայ եկեղեցին եղաւ լոյսի վկայութիւն եւ փառաբանանք: Այդ լոյսը ճառագայթեց հայ կեանքին մէջ, ու այդ լոյսով ստեղծագործեց, պայքարեցաւ ու անմահացաւ:

Այսօր անդրադառնալով իրենց ժառանգած կտակին, վերանորոգենք մեր հաւատքը ճշմարիտ եւ վերալուսատրուիչ որպէս քրիստոնէայ եւ հայ:

Եկէք հաղորդուիք առաքելներու կեանքի օրինակով եւ պահպանենք մեր ԱՌԱՔԵԼԱՀԻՄՆ ՈԳԻՆ ու շարունակենք մեր լինելիութեան առաքելութիւնը:

ԲԱՐԳԷՆ ԱՐՔԵՂԻՍԿՈՂՈՍ

ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ

«Գացէք եւ բոլոր ժողովուրդները ինծի աշակերտ դարձուցէք: Զանոնք մկրտեցէք՝ Հօրը, Որդիին եւ Սուրբ Հոգիին անունով: Անոնց սորվեցուցէք այն բոլոր պատմութիւնները, որ ես ձեզի րոյի. եւ ահա միշտ ձեզի հետ պիտի ըլլամ, մինչեւ աշխարհի վախճանը» (Մտ 28:19-20):

Այս խօսքերով էր, որ Յիսուս Քրիստոս համբարձելէն առաջ, առաքեց իր աշակերտները իր առաջ:

Պատուիրեց անոնց, որ բոլոր ազգերը իրեն աշակերտ դարձնեն: Քարոզեն ճշմարիտ աւետարանը: Խօսին իրենց ունեցած փորձառութեանց մասին: Դառնան կենդանի վկաները Քրիստոսի ու Անոր աւետարանին:

Աշակերտները գացին, խօսեցան ու վկայեցին կենդանի վկայութեամբ: Քարոզեցին իրենց տեսածներուն մասին: Բաժնեկցեցան իրենց զգացումներն ու ապրումները:

Խաչելութեան եւ Յարութեան միջոցով՝ Յիսուս Քրիստոսի յաղթանակը չարի եւ մեղքի դէմ, ինչպէս նաեւ Աստուծոյ թագաւորութեան հաստատումը՝ Յիսուս Քրիստոսի միջոցաւ, այն բարի լուրն էր, զոր կը քարոզէին Քրիստոսի աշակերտները: Այդ պատճառով ալ Քրիստոսի քարոզութիւնը անուանուեցաւ Աւետարան: Նոր Կտակարանի առաջին չորս գիրքերը կը կոչուին Աւետարան, իսկ գիրքերուն հեղինակները՝ աւետարանիչ: «Աւետարան» յունարէն «Էվանկելիոն» բառի թարգմանութիւնն է, որ կը նշանակէ բարի լուր:

Աւետարանիչները գրեցին Քրիստոսի երկրաւոր առաքելութեան մասին, սակայն միւս առաքելները եւս դարձան ճշմարիտ վկաները այդ աւետարանին: Եղան մէկական շրջող աւետարաններ, որոնց քարոզութեամբ ազգեր ու ժողովուրդներ քրիստոնէայ անունով մկրտուեցան:

Նոյն ձեւով եւ օրինակով՝ առաքելներուն ժառանգորդ առաքելական հայրերը, անոնց աշակերտները եւ մեր հայրապետները եւս նոյն աւետարանը քարոզեցին. Քրիստոսի առաքելներէն իրենց սորվածներուն ու լաւածներուն մասին վկայեցին:

Մեր Քրիստոնէական կեանքի ու աղօթասացութեան կեդրոնական մասը կը կազմէ Աւետարանը: Մեր շարականներուն, աղօթքներուն, մաղթանքներուն ու քարոզներուն հիմնական ներշնչումը Աւետարանն է: Մեր հայրապետները Աւետարանական ճշմարտութիւնները ներմուծած են մեր ծիսակատարութեան մէջ:

Կրնանք հաւատացեալ ըլլալ: Կրնանք միշտ աղօթել: Կրնանք Եկեղեցոյ մէջ մնայուն ներկայութիւն ըլլալ: Այս բոլորը կարելի են եւ անհրաժեշտ, սակայն այս բոլորին կողքին կարելի է նաեւ Աստուածաշունչ ընթերցել:

Օգոստինոս Երանելի կ'ըսէ. «Երբ կ'աղօթես՝ դուն կը խօսիս Աստուծոյ հետ: Երբ Աստուածաշունչ կը կարդաս՝ Աստուած ինք կը խօսի քեզի հետ»:

Աստուածաշունչը պէտք է միշտ բաց մնայ մեր տուններէն ներս: Աւետարանական պատգամներուն ընդմէջէն է նաեւ այն, որ մենք մեր հաւատքը կը սնուցանենք: Իր Աւետարանէն բխող իւրաքանչիւր խօսք՝ ինքնին ճշմարտութիւն մըն է, որ կը մտնէ մեզմէ իւրաքանչիւրին սրտին մէջ եւ կը կերպարանափոխէ զայն: Աւետարանը դարձնենք մեր կեանքի ուղեցոյցը եւ մեր կեանքը դասաւորենք Աւետարանէն բխող ճշմարտութիւններուն հիման վրայ:

Հայր Յակոբ

ՈՍԿԵՂԷՆ ՀԱՄԱՐ

«Ինչ է հաւատքը: Հաւատք՝ կը նշանակէ վստահ ըլլալ այն բաներուն՝ որոնք կը յուսանք, եւ համոզուած ըլլալ այն բաներուն՝ որոնք չեն երեւիր» (Եբրայեցիս 11:1):

“To have faith is to be sure of the things we hope for, to be certain of the things we cannot see.” (Hebrews 11.1)





ՄԵՐ ՀԱՅՐԵՐԸ ԿԸ ԽՕՄԻՆ

ԱՍՏՈՒԾՈՅ ՆԿԱՏՄԱՄԲ ԿԱՏԱՐԵԱԼ ՀԱՒԱՏՔ

1, Երբ Քրիստոս ուզեց իր աշակերտները հաատքով թրծել, Աստուածաշունչին մէջ կը կարդանք, թէ ան ըսաւ. «Ով որ փոքր ծառայութեան մէջ հաատարիմ է՝ մեծին մէջ ալ հաատարիմ է, իսկ ով որ փոքր ծառայութեան մէջ անհաատարիմ է՝ մեծին մէջ ալ անհաատարիմ է» (Ղկ 16.10):

Ինչ է այս փոքրը եւ ինչ է մեծը: Փոքրը այս աշխարհի բարիքներն են, որ Տէրը խոստացաւ տալ իրեն հաատացողներուն, ինչպէս օրինակ՝ առողջութիւն, կերակուր, հազուատ եւ ամէն ինչ, որուն մարմինը որպէս անմիջական կարիք ունի: Եւ Քրիստոս մեզի կը յիշեցնէ, որ այս բաներուն համար մենք պէտք չէ մտահոգուինք, այլ կատարելապէս վստահինք իրեն, որովհետեւ Ինք պիտի ապահովէ բոլոր կարիքները անոնց՝ որոնք իրեն կը դիմեն: Իսկ մեծը, յաւիտենական կեանքի անապական եւ անփուտ պարգեւներն են, որ մեր Տէրը խոստացաւ տալ բոլոր անոնց, որոնք իրեն կը հաատան, անդադրում կերպով կը կատարեն իր սուրբ կամքը եւ իրմէ կը խնդրեն, որովհետեւ ինք թելադրեց, ըսելով. «Նախ դուք խնդրեցէք որ Աստուծոյ արքայութիւնը գայ եւ Աստուած այդ բոլորը աւելիով պիտի տայ ձեզի» (Մտ 6.33): Որպէսզի երկրաւոր ու ժամանակաւոր այս փոքր բաներուն միջոցաւ կարելի ըլլայ քննել ու փորձել իւրաքանչիւր անձ, տեսնելու համար, թէ ան իսկապէս կը հաատայ Աստուծոյ, որովհետեւ Աստուած խոստացաւ մեզի տալ այդ բաները, ուստի մտահոգուելու չենք: Մեր միակ մտահոգութիւնները պէտք է ըլլան՝ գալիք յաւիտենական ճշմարտութիւնները:

2, Արդ, եթէ անձը զօրեղ հաատք ունի (հաատարիմ է) ժամանակաւոր բաներու գծով, ասիկա ցոյց կու տայ անոր ունեցած զօրեղ հաատքը նաեւ անապական ու յաւիտենական (մեծ) երեւոյթներու հանդէպ, եւ թէ ան ինչպէս իրապէս կ'աշխատի՝ խնդրելով յաւիտենական բարիքները ունենալ: Ահա թէ ինչն անհրաժեշտ է, որ Աստուծոյ խօսքին հնազանդող իւրաքանչիւր անձ ինքզինք փորձի եւ քննութեան ենթարկէ եւ կամ թոյլ տայ, որ հոգեւոր մարդիկ օգնեն իրեն այդ մարզին մէջ, որպէսզի ճշմարտապէս գիտնայ, թէ ան իր աստիճանի եւ որքան կը հաատայ Աստուծոյ, ինքզինք ինչ չափով յանձնած է անոր, թէ՛ իր հաատքը որքանով Աստուծոյ խօսքին, համաձայն է, եւ կամ տոկ իր սեփական կարիքին ապահինած՝ կը փորձէ արդարանալ (իր հաատքը կեղծ է), երեւակայելով, թէ ան իր ներսիդին հաատք ունի:

Հետեւեալն է հարցումը, որով իւրաքանչիւր մարդ ինքզինք քննութեան կ'ենթարկէ.-

Արդեօք անձը հաատարիմ է փոքր ծառայութիւններուն, այսինքն՝ ժամանակաւոր բաներուն մէջ: Ինչպէս կը կատարուի այս քննութիւնը:

Ճշմարիտ է, թէ կը հաատաս, որ քեզի տրուած է երկինքի արքայութիւնը, ինչպէս նաեւ վերէն՝ երկինքէն՝ Սուրբ Հոգիէն ծնած եւ ու Աստուծոյ գաւակ դարձած, ժառանգակից Քրիստոսի յաւիտենապէս թագաւորելու համար եւ անվախճան ժամանակներու մէջ Աստուծոյ հետ վայելելու անպատմելի ու աննկարագրելի լոյսը: Անկասկած, «այր» պիտի պատասխանես եւ պիտի աւելցնես, թէ «Ատոր համար աշխարհը արհամարհած եւ ու ինքզինքը՝ Աստուծոյ ընծայած ու յանձնած»:

ՀՈԳԵՒՈՐ ՔԱՐՈՂՆԵՐ
Մեծն Սուրբ Մակար
(Հայացոյց՝ Մակար Արք. Աշգարեան)
(Շարունակելի 1)

ՅԻՍՈՒՍ ԿԸ ԲԺՇԿԷ ԱՆԴԱՄԱԼՈՅԸ

Յիսուս միայն չէր սորվեցներ, այլ նաեւ ամէն հարցի մէջ կ'օգնէր մարդոց, մանաւանդ հիւանդներուն՝ կոյրերուն, խուլերուն, կաղերուն, զանոնք բժշկելով:

Օր մը Յիսուս իր ծանօթներէն մէկուն տունն էր, այնքան մարդ հաաքուած էր, որ այլեւս տեղ չկար:

Չորս ընկերներ, անդամալոյծ ընկեր մը ունէին, երբ լսեցին, որ Յիսուս այնտեղ էր, իրենց մօտակայքը, իրենց անդամալոյծ ընկերը շալկած տարին, որ բժշկուի, բայց չկրցան ներս մտնել: Այնքան մեծ էր իրենց սէրը իրենց ընկերոջ հանդէպ, որ ամէն ինչ ըրին, զինք Յիսուսին մօտ բերելու:

Անհնար էր, բայց ճարպիկ գտնուեցան, բարձրացան տանիք, անցք մը գտան եւ պարաններով զինք իջեցուցին ճիշտ Յիսուսի ոտքերուն առջեւ:

Յիսուս շատ ուրախացաւ այս ընկերներուն հաատքը տեսնելով եւ անդամալոյծին ըսաւ.

- Քու մեղքերդ ներուած են: Ոտքի կանգնէ եւ տուն գնա:

Անդամալոյծը ոտքի ելաւ եւ շնորհակալութիւն յայտնելով, իր ընկերներուն հետ տուն վազեց:

ԳԱՆԱՏԱՅԻ ՀԱՅՈՑ ԹԵՄԻ
ԿԻՐԱԿՆՕՐԵԱՅ ԴՊՐՈՑԻ
ԱՇԱԿԵՐՏԻՆ ԳՐՔՈՅԿԸ

THE BOOK OF JUDGES

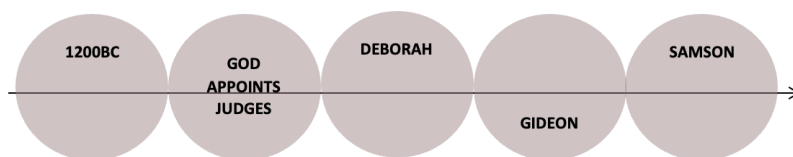
WRITTEN: PROBABLY 800-700BC
(USING STORIES FROM A MUCH EARLIER TIME)

WHAT YOU NEED TO KNOW:

The story told in Judges takes us on from the death of Joshua. The Israelites had arrived in the Promised Land, but even when God had given them everything they had asked for, they still found it easy to forget him. So, God raised up leaders, called judges, to unite the nation and remind them who they served. However, God's people were stuck in a cycle. They would reject God, God would punish them, they would cry out, and God would send a leader to rescue them. Then the cycle would start all over again.

WHY READ IT?

The book of Judges includes some epic stories that could each be made into its own feature film. Here we begin to learn what the world looks like when people, rather than God, are in charge. If you want to learn some lessons about leadership (both good and bad) and what happens when we step away from God's guidelines for right living, this is an important read.



THE BOOK OF 1 CORINTHIANS

WRITTEN: AROUND AD50-54

WHAT YOU NEED TO KNOW:

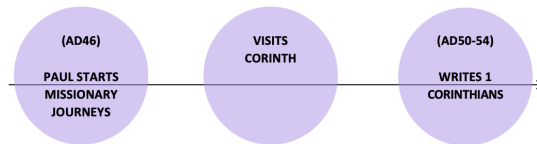
This letter is the first of two in our Bible written to the church in Corinth. Corinth was a major Roman city in Greece, with a variety of cultures and religions. It was also well known for its low standards of morality. Paul set up the church in Corinth and, soon afterwards, problems emerged. Some hot topics were being debated and causing division, so Paul wrote to the Corinthians to answer their questions and remind them that love wins out over everything else.

WHY READ IT?

There are some meaty topics covered in this book – topics that can cause division, such as sex and marriage, church, the Holy Spirit and the resurrection. Paul reminds us that the Holy Spirit gives us all sorts of gifts, but that love should always be at the centre.

KEY CHARACTER:

Paul, who wrote this letter and many others in the New Testament, once hated Christians and had them killed. He then met Jesus for himself on the way to Damascus (see Acts chapter 9), and his life completely turned around. He went on to start loads of churches and continued to teach the believers after he left, by writing letters to them. What a turn-around in lifestyle.



THE BIG ISSUES AND WHAT THE BIBLE SAYS ABOUT THEM

IDENTITY

Part of growing up is about figuring out who we are and the kind of people we hope to become. Loads of things have an influence on our identity, such as where we live, our family and friends, and our interests, but our identity is also tied in with our self-esteem and how we feel about ourselves. Our feelings can be positive ('I am a good friend') or negative ('I'm not good enough').

Our identity can be very 'me' focused, so our feelings about ourselves shift around as we look to ourselves or other people to figure out who we are. But God wants us to focus on him, and to know that we have a secure identity in his love for us. The Bible has loads of verses about how we are loved, accepted and forgiven, and about God's plan for our lives.

KEY BIBLE VERSES:
PSALM 139.155-16; ISAIAH 43.1-5; JOHN 15.15;
EPHESIANS 1.4-7; EPHESIANS 2.10; JOHN 15.9;
PHILIPPIANS 3.20; GALATIANS 3.26





ԱՌԱԿՍ ՁԻՆՉ ՑՈՒՑԱՆԷ...

ԻՄԱՍՏՈՒՆ ՄԱՐԴԸ ԵՒ ԾԱՌԵՐԸ

Շրջահայեաց մարդ մը ծառերուն հարց տուաւ.
 - Ինչ են պատճառները, որ դուք որքան բարձրանաք, այնքան խորունկ կը մխրճէք ձեր արմատները:
 Ծառերը ըսին.
 - Խոհեմ ըլլալով, ինչնչպէս չես գիտեր, որ այսքան ոստերով չենք կրնար դիմանալ, եթէ խորունկ եւ բազմաճիւղ արմատներ չունենանք. կը տեսնես մեր եղբայրները՝ հաճարենին եւ փիճին, հակառակ որ բազմոստ չեն, հովերուն չեն դիմանար, որովհետեւ խորունկ արմատներ չունին:

Այս առակը կը խրատէ զանոնք, որոնք կ'ուզեն սորվիլ հոգեւոր թէ աշխարհիկ գործերու հաստատուն ըլլալը: Մարդիկ պէտք է հաստատուն հիմներով սկսին գործել, որպէսզի բռնաւորներու, դեւերու կամ մարդոց կողմէ որեւէ փորձութեան չ'ենթարկուին եւ բազմադիւն ըլլան: Հակառակ պարագային, եթէ ծանծաղ եւ անհաստատ հիմներու վրայ սկսին գործել, շուտով կը կործանին, ինչպէս ցոյց կու տայ Տիրոջ առակը: [Դկ 6.49]:

Մխիթար Գոշ

ԿԱՏԱՐԵԼՈՒԹԵԱՆ ԽՆԴՐԱՆՔ

Ո՛վ առատ պարգեւող ամէն բարիքներու, աղքատները փարթամացնող, էապէս եւ մի՛շտ բարի, Հայրը մեր Տիրոջ՝ Յիսուս Քրիստոսի:

Քաղցրութեամբ նայէ քու անպիտան ծառայիդ, եւ թոյլ մի՛ տար որ չար Գազանը ինձի դէմ պատերազմի: Ես դեռ մանուկ եմ, եւ արհամարհուած: Դուն, որ ամենակատար զօրութիւնը եւ անսկիզբ էութիւնն ես, իմ ամբոցս եւ պատսպարանքս եղիր, երբ անիկա ինձի դէմ կը պատերազմի: Դուն, որ հայրն ես որբերուն, խնայէ ինձի, որ անկատար եմ տարիքով ու միտքով:

Կը վախնամ այն կամակոր եւ թունալից Օձէն, որ չըլլայ թէ անոր խաճնող ժանիքներուն տակ ինձամ իմ դիրազայթ բնութեանս, մատղաշ տարիքիս եւ մտքիս խակութեան պատճառով: Փրկէ՛ զիս, Տէր, քու անյաղթելի զօրութեանդ վախը ձգելով անոր վրայ, եւ կատարեալ դարձուր զիս մարմնով, հոգիի քաջութիւն տուր, հաստատուն նկարագիր եւ քեզի ընդունելի կեանք մը, ինչպէս որ դուն՝ բարեսէրդ կը կամենաս:

Աշխարհիկ բաներէն վեր բարձրացուր իմ միտքս, եւ իմ հոգիէս հեռացուր անոնց բաղձանքը: Թող մտքիս աչքերը խաւարին անոնց տեսքին քաջողութեան դիմաց, որպէսզի քու պարգեւդ եղող աչքերուս, ամբողջ կորովովը միայն քեզ տեսնեմ, ո՛վ անիմանալի Լոյս, եւ քեզմով ցնծամ տրտմութեան նշոյլ չունեցող եւ անանց ուրախութեամբ:

Երիտասարդութիւնս քեզմով եւ քու սիրովդ թող լեցուի, իմ կատարելութիւնս քեզմով թող փառաւորուի, ծերութիւնս քեզմով թող հարստանայ, մահս քեզմով թող կենդանութեան վերածուի, եւ իմ ամբողջ կեանքիս մատակարարն ու վայելուց կարգաւորողդ դուն եղիր:

Տես, մարդասէր, իմ պաղատանքս, լսէ՛ շրթներէս դուրս եկած աղօթքը, պարգեւէ՛ խնդրանքս: Զիս դատարկ մի՛ արծակեր քու ներկայութենէդ, ո՛վ առատապարգեւ Թագաւոր: Այս աղօթքս կատարէ եւ զարդարէ իմ անզարդութիւնս, որպէսզի երբեք քեզմէ չհեռանամ, եւ պարենաւորուած ըլլամ ամէն բարի պարգեւներով: Եւ արժանի ըլլամ փառաւորելու քեզ՝ Միածին Որդիիդ եւ Սուրբ Հոգիիդ հետ միասին, այժմ եւ միշտ եւ յաւիտեանս յաւիտենից. Ամէն:

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՍԱՐԿԱՒԱԳ ՎԱՐԴԱՊԵՏ

FAMILY AND HOME

Take a few moments each day to be in a state of appreciation for the immediate surroundings that you call home, regardless of how grand or humble they might be. Give thanks to those who provide this home, to those who share it with you, and to God for the blessing of a shelter.

Do whatever you can to assist those in our world who do not have a home. While some may make the choice to be vagabonds and have a new place to call home each day, others are homeless through no deliberate choice. Be of service, financially, spiritually, or physically, to those who would love to have a more permanent place called home.

Teach those who share your home with you to honor and revere it, not only for its physical attributes, but for the space of shelter and love that it represents.

WISDOM OF THE AGES
WAYNE W. DYER

WORDS OF COMFORT A PRAYER FOR PARDON

Be merciful to me, O God,
because of your constant love.
Because of your great mercy wipe away my sins!
Wash away all my evil
and make me clean from my sin!

I recognize my faults;
I am always conscious of my sins.
I have sinned against you—only against you—
and done what you consider evil.
So you are right in judging me;
you are justified in condemning me.
I have been evil from the day I was born;
from the time I was conceived,
I have been sinful.

Sincerity and truth are what you require;
fill my mind with your wisdom.
Remove my sin, and I will be clean;
wash me, and I will be whiter than snow.
Let me hear the sounds of joy and gladness;
and though you have crushed me and broken me,
I will be happy once again.
Close your eyes to my sins
and wipe out all my evil.

Create a pure heart in me, O God,
and put a new and loyal spirit in me.
Do not banish me from your presence;
do not take your holy spirit away from me.
Give me again the joy
that comes from your salvation,
and make me willing to obey you.

PSALM 51.1-12

ՄՈՍԱՎԱՌՈՒԹԻՒՆ



Ինչ իմաստ ունի մոմ վառելը:

Ընդհանրական Եկեղեցւոյ բարեպաշտական սովորութիւններէն մին է մոմ վառելը, որ հոգեւոր ապրումի ու հաւատքի տեսանելի եւ նիւթականացուած արտայայտութիւն է, եւ կը խորհրդանշէ խաւար շրջապատի եւ անհաւատներու լուսաւորումը Քրիստոսի լոյսով, ինչպէս նաեւ հաւատացեալ քրիստոնեաներու լուսաւոր հաւատքը, Քրիստոսի խօսքին համաձայն, թէ՛ «Դուք էք աշխարհի լոյսը» (Մատթէոս 5.14):

Մոմ վառելը նաեւ կը խորհրդանշէ՛ աստուածային կրակով մեղքի մոխրացումը. Քրիստոսի լոյսով լուսաւորուելու, մաքրուելու, մեղքերէ՛ ձերբազատուելու:

Մոմ վառելու սովորութիւնը կու գայ առաքելական ժամանակներէն, երբ առաջին քրիստոնեաները, խուսափելով հալածանքներէն ու հատապնդումներէն, կը հաւաքուէին գետնադամբաններու մէջ (Catacomb), գետնափոր բնակավայրեր, եւ այնտեղ մոմեր վառած աղօթք կ'ընէին:

Մոմի կողքին գործածուած են, ու առ այսօր կը գործածուին, նաեւ կանթեղներ, որոնք ձեռով կը վառէին ու կը լուսաւորէին աղօթատեղիին:

Մոմերն ու կանթեղները եկեղեցւոյ մէջ խորհրդաւորութիւն եւ երկիւղածութիւն կը ստեղծեն, ինչպէս նաեւ՝ վեհութիւն ու շքեղութիւն արարողութեանց:

Տեսնընդատաջի եւ Յիսուսի Յարութեան նախօրէին՝ Ճրագալոյցի օրը վառած մոմ տանիլ տուն, կը նշանակէ՛ Յիսուս Քրիստոսի լոյսն ու ջերմութիւնը տանիլ տուն:

(Շարունակելի 6)
Տաթև Աւագ Քահանայ Միքայէլեան





ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆԶԻ ԹԱՐԳՄԱՆՈՒԹԻՒՆԸ

ԱՍՏՈՒԱԾԱՇՈՒՆԶԸ ԵՒ ԹԱՐԳՄԱՆՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Ա. Աստուածաշունչի բնագրային լեզուները:
Աստուածաշունչը ունի երկու բաժիններ, Հին Կտակարանի և Նոր Կտակարանի: ՀԿ-ը գրուած է եբրայերէնով, իսկ ՆԿ-ը՝ յունարէնով: ՀԿ-ը մէկ աննշան տոկոսը (Դանիէլի, Եզրայի և Նեհեմիայի գիրքերուն մէջ հաստատման) գրուած է նաեւ արամեերէնով, բայց նկատարելի տոկոս չի կազմեր, ուստի կարելի էր մասն միայն երկուքը, եբրայերէնն ու յունարէնը:

Բ. Թարգմանութեան անհրաժեշտութիւնը:
Մինչև Բաբելոնի գերութիւն, Ք.Ա. 587 թուականը, եբրայեցի ժողովուրդին լեզուն եբրայերէնն էր, եւ ուստի թարգմանութեան հարց չկար: Բայց շուրջ 70 տարուայ գերութենէն վերադարձին, արդէն ժողովուրդը դժուար կը հասկնար իր մայրենի լեզուն: Անոր տեղը առած էր քաղերէնը կամ արամեերէնը, որ իր ժամանակին դարձած էր Միջին Արեւելքի մէջ գործածուող հասարակաց լեզուն, «վաճառականական» լեզուն, եւ Բաբելոնի գերութենէն ետք, թափանցեց նաեւ Պաղեստին, դառնալով ժողովուրդին առօրեայ, խօսակցական լեզուն (եւ այդպէս պիտի մնար մինչև Քրիստոսի ժամանակները եւ դէռ անկէ շատ ետք): Եւ որովհետեւ ժողովուրդը իր Աստուածաշունչը չէր կրնար հասկնալ իր մայրենի լեզուով, հրեայ դպիրները կամ ուրիշները ստիպուած կ'ըլլային բնագիրը վերծանել, այսինքն՝ եբրայերէնի վրայէն կարդալ արամեերէնով:

Ասոր առաջին օրինակը կը տեսնենք Նեհեմիայի գիրքին մէջ, Եզրայի եւ իր օգնական դպիրներուն ու Ղեւտացի քահանաներուն կողմէ, որոնք «Օրէնքը ժողովուրդին կ'ուսուցանէին, մինչ ժողովուրդը իր տեղը կանգնէր էր: Անոնք Աստուծոյ օրէնքի գիրքը հասկնալի կերպով (=թարգմանելով) կարդացին եւ մեկնութիւն տուին, այնպէս որ [ժողովուրդը] կարդացուածը հասկնայ» (Նե 8.7-8):

Այնուհետեւ ասիկա մնաց Աստուածաշունչը կարդալու, վերծանելու եւ բացատրելու սովորական կերպը Պաղեստինի մէջ:

Հետագայ դարերուն, սակայն, երբ հրեաներ գաղթեցին ուրիշ երկիրներ եւ մեծ համայնքներ կազմեցին այնտեղ, հարկաւ նոյն ընթացքովներուն վերծանումն ու թարգմանութիւնը կատարեցին տեղական լեզուներով, ինչ որ ժողովուրդը արամեերէնի տեղ սկսաւ այդ լեզուները խօսիլ:

ԶԱՐԵՀ ԱՐՔ. ԱԶՆԱՌՈՐԵԱՆ
(ՇԱՐՈՒՆԱԿԵԼԻ 9)

ՏՕՆԱՅՈՅ ՆՈՅՆՄԲԵՐ

Ուրբ. 1 Նոյեմբեր –	Պահք:
Շրթ. 2 Նոյեմբեր –	ՏՕՆ ԱՄԵՆԱՅՆ ՍՐԲՈՑ, ՀՆՈՑ ԵՒ ՆՈՐՈՑ, ՅԱՅՏԻՑ ԵՒ ԱՆՅԱՅՏԻՑ:
Կիր. 3 Նոյեմբեր –	Ը. զկնի Ս. Խաչի:
Բշ. 4 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյն՝ Ստեփանոսի Հռովմայ հայրապետին, եւ քահանայիցն, եւ սարկաւագացն, եւ ժողովրդոցն:
Գշ. 5 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյն՝ Ակիփսիմեայ եպիսկոպոսին, եւ Յովսէփայ քահանային, Այիթալայ սարկաւագին, եւ Պղատոնի վկային:
Դշ. 6 Նոյեմբեր –	Պահք:
Եշ. 7 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյ հայրապետացն՝ Մետրոփանոսի, Աղէքսանդրոսի, եւ Պողոսի խոստովանողին, եւ Նոտարացն՝ Մարկիանոսի, եւ Մարտիրոսի:
Ուրբ. 8 Նոյեմբեր –	Պահք:
Շրթ. 9 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյ Հրեշտակապետացն՝ Գարբիէլի եւ Միքայէլի, եւ ամենայն երկնային զօրացն:
Կիր. 10 Նոյեմբեր –	Թ. զկնի Ս. Խաչի:
Բշ. 11 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյն՝ Մելիտոսի Անտիոքայ հայրապետին, եւ Մինասայ Եգիպտացոյն, եւ միւս Մելիտոսի եպիսկոպոսին, Բուրայ քահանային, եւ Շինու սարկաւագին:
Գշ. 12 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյն՝ Դեմետրեայ վկային, եւ Բասիլիսկոսի քահանային:
Դշ. 13 Նոյեմբեր –	Պահք:
Եշ. 14 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյն՝ Գուրիասայ, Սամոնասայ, եւ Աքիբայ սարկաւագին, Ռոմանոսի միայնակեցին, Մանկան խոստովանողին, եւ Հիւսիքոսի զինաւորին:
Ուրբ. 15 Նոյեմբեր –	Պահք:
Շրթ. 16 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյ առաքելոցն՝ Անդրէի եւ Փիլիպպոսի:
Կիր. 17 Նոյեմբեր –	Ժ. զկնի Ս. Խաչի:
Բշ. 18 Նոյեմբեր –	Ա. օր Յիսնակի Պահոց:
Գշ. 19 Նոյեմբեր –	Բ. օր Յիսնակի Պահոց:
Դշ. 20 Նոյեմբեր –	Գ. օր Յիսնակի Պահոց:
Եշ. 21 Նոյեմբեր –	Դ. օր Յիսնակի Պահոց: Տօն Ընծայման սուրբ Աստուածածնի երկց ամաց՝ ի տաճարն:
Ուրբ. 22 Նոյեմբեր –	Ե. օր Յիսնակի Պահոց:
Շրթ. 23 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյն՝ Գրիգորի սքանչելագործին եւ Նիկողայոսի հայրապետացն, եւ Միտոնայ եպիսկոպոսին:
Կիր. 24 Նոյեմբեր –	Ա. Յիսնակի:
Բշ. 25 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյ կուսանացն՝ Յովհաննայ եւ Վասիլոսիոյն: Եւ սրբոյն՝ Աքրահամու եւ Խորէնայ, եւ անարծաթ թշկացն՝ Կոզմայի եւ Դամիանոսի եւ Աստուածատրոյ վկային:
Գշ. 26 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյն՝ Ղուկիանոսի քահանային, Տարագոսի, Պրորոսի, Անդրոնիկոսի, Ոնեսիմեայ, եւ այլոց աշակերտացն սրբոյն Պողոսի:
Դշ. 27 Նոյեմբեր –	Պահք:
Եշ. 28 Նոյեմբեր –	Տօն Սրբոյն՝ Կղեմայ հայրապետին, եւ Բագրատայ Տոռոմենոյ եպիսկոպոսին:
Ուրբ. 29 Նոյեմբեր –	Պահք:
Շրթ. 30 Նոյեմբեր –	ՏՕՆ ՍՐԲՈՑ ԱՌԱՔԵԼՈՑՆ ԵՒ ԱՌԱՋԻՆ ԼՈՒՍԱՌՈՐԶԱՅՆ ՄԴՐՈՑ՝ ԹԱԴԷՈՍԻ ԵՒ ԲԱՐԹՈՒԴԻՍԵՆՍԻ:

PEUT-ON CROIRE SANS PRATIQUER?

La foi chrétienne nous fait accepter Jésus Christ avec tout notre être : notre intelligence, notre cœur et notre vie. La foi est un don de Dieu, mais ce don précieux nous est confié comme un talent à faire fructifier.

Si nous ne pratiquons pas, notre foi ne sera pas morte pour autant, mais elle risque de s'affaiblir. Nous pouvons admirer les croyants non pratiquants, leur prière privée, leur ardeur à servir le prochain. Mais la foi peut facilement s'anémier et se polluer d'une doctrine douteuse. Faute de pratique religieuse, le feu sacré de la foi peut couvrir sous la cendre et même refroidir jusqu'à l'extinction.

Par pratique religieuse, nous voulons dire participation, au moins occasionnelle, à l'Eucharistie dominicale, et réception des sacrements. La pratique religieuse alimente la foi, incite à en vivre et fait grandir spirituellement.

La foi du croyant ne peut se confiner. Nous sommes croyants pour vivre ensemble, louer à l'unisson le Seigneur, le célébrer d'un seul cœur. Nous sommes membres d'une famille qui sait la nécessité de se rassembler. Une dimension importante, voire nécessaire, manque au croyant non-pratiquant : celle d'une vie chrétienne vécue en Église, avec ses rites, ses grandes célébrations du Seigneur, ses échanges spirituels.

L'individualisme de la foi risque d'ouvrir les portes à un choix de croyances et de conduites morales selon les goûts personnels.

Je ne crois pas que le Seigneur Jésus ait groupé ses apôtres et ses disciples pour qu'après son Ascension, chacun d'eux aille par son sentier personnel, sans qu'il y ait vie chrétienne partagée et célébrations communes du Dieu qui nous veut frères et soeurs. Il a établi des pasteurs pour son Église, plutôt que de la laisser sombrer dans l'anarchie.

Qu'est-ce qu'un chrétien ? C'est quelqu'un qui croit au Christ, qui s'ouvre à son amour, qui se donne à lui, qui se dévoue pour ses frères et soeurs. Disons, sans ambages, qu'un chrétien est aussi quelqu'un qui appartient à l'Église. Saint Paul nous dit clairement que nous sommes baptisés pour ne former qu'un seul corps (1 Co 12,13). Ce corps, selon l'enseignement de l'Écriture, est l'Église (Ep 1, 22-23). Cette Église du Christ, selon le concile Vatican II, subsiste dans l'Église catholique. Nous en sommes membres depuis notre baptême.

Vouloir vivre sa vie chrétienne, chacun dans son coin, va à l'encontre de la volonté du Seigneur qui a voulu nous grouper dans sa famille. Ensemble, nous prions "notre" Père, comme le Christ nous l'a enseigné. L'Église vient de Dieu et conduit à Dieu. En elle, nous trouvons tous les cadeaux du Seigneur : la saine doctrine, les pasteurs qu'il a mandatés, les sacrements qui font vivre, l'Eucharistie surtout qui nous donne d'entrer en relation intime avec le Christ ressuscité, source de vie. Il est vrai que l'Église a des rides ; elle en aura toujours ; mais elle est notre Mère ! Elle nous a donné la vie, elle nous protège, elle nous alimente. Elle nous aide à constituer ensemble cet Homme parfait qui réalise la plénitude du Christ (Ep 4, 13). Dieu l'a voulu ainsi quand il a établi son Église sur saint Pierre : "Tu es Pierre, et sur cette pierre je bâtirai mon Église, et les portes de l'Hadès ne tiendront pas contre elle" (Mt 16, 18). Le Christ a voulu que cette Église soit humaine, composée des pauvres humains que nous sommes, faibles et pécheurs. Le Christ a voulu que cette Église soit simultanément divine, forte et sainte de sa présence. Ne regardons pas l'Église avec nos yeux humains et myopes ; nous ne verrions que son aspect humain. Ouvrons les yeux de la foi pour admirer la sainteté de l'Église. Nous marchons vers Dieu avec le Seigneur et nos frères et soeurs, en union avec la Vierge Marie et la multitude infinie de saints et de saintes. C'est ainsi que vivaient les premiers chrétiens (Ac 2, 42s).

Efforçons-nous d'imiter le Christ Jésus. Lui a tant aimé l'Église qu'il s'est livré pour elle (Ep 5, 25). Pouvons-nous être chrétiens sans aimer l'Église que le Christ a créée et pour laquelle il a donné sa vie ? Jésus est la "pierre angulaire" de l'Église (Ac 4, 11). Soyons, nous, des "pierres vivantes" de l'Église (1 P 2, 5)

DIEU VOUS AIME !

Source : une équipe de Rédemptoristes, Sanctuaire Ste-Anne-de-Beaupré (Québec)

PRAYER

Guard us, O Christ our God, under the shadow of thine holy and precious cross in peace. Deliver us from enemies visible and invisible. Make us worthy to give thanks to thee and to glorify thee with the Father and the Holy Spirit, now and always and unto the ages of ages. Amen.

The Divine Liturgy of the Armenian Apostolic Church
[The Prayer of the Cross]



Ազգային Առաջնորդարան
Armenian Prelacy of Canada
Prélature Arménienne du Canada



514-856-1200
prelacy@armenianprelacy.ca
www.armenianprelacy.ca



Խմբագիր՝ Հոգեշնորհ Տ. Յակոբ Վրդ. Եագուպեան
3401 Olivar Asselin Montréal, Quebec H4J 1L5